

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΗ΄.

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παρθεναγωγείου 12.

5 Νοεμβρίου 1889.

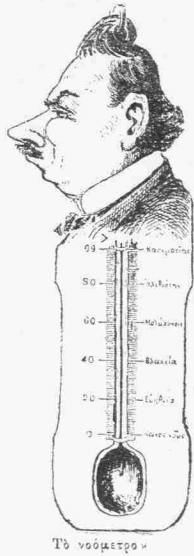
Ἡ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ἘΝ ἙΛΛΑΔΙ (1)

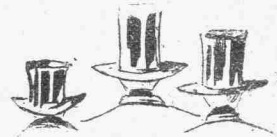
Ἡ γελοιογραφία εἶνε ἄνθος τῶν καλλιτεχνικῶς προηγμένων κοινωνιῶν. Ἀποτελεῖ μίαν τῶν λεπτοτέρων καὶ ἀβροτέρων τῆς τέχνης ἐκδηλώσεων — ὅταν δὲν εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον τούτου, χονδροειδῆς καὶ ἀπεχθῆς παραμόρφωσις αὐτῆς. Διὰ τοῦτο εὐχαρίστως θὰ ὠνόμαζα αὐτὴν «τὸ μειδιάμα τῆς τέχνης». Ἡμπορεῖ νὰ κινή τὴν ἀποστροφὴν ὡς

ὁ μορφασμὸς δυσειδοῦς προσώπου ἢ νὰ μαγεύη καὶ νὰ τέρπη ὡς τὸ γλυκὺ χαμογέλιον, τὸ ἀποκαλύπτει μεταξὺ δύο ἐρυθρῶν χειλέων σειρὰν μαργαριτωδῶν ὀδόντων.

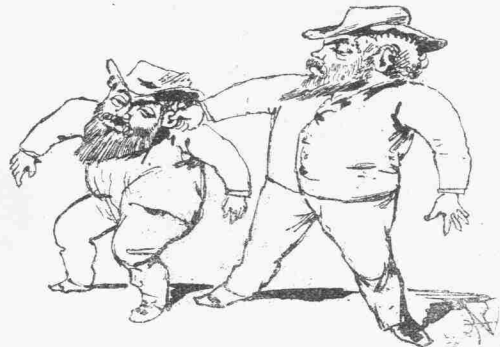
Τὰ πρῶτα ἔγνη τῆς γελοιογραφίας ἐν Ἑλλάδι, καθόσον τοῦλάχιστον γνωρίζω, ἀνευρίσκει τις εἰς ἀξέστους καὶ ἀνοήτους τινὰς λιθογραφίας τῶν πρῶτων ἐτῶν τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, τὰς ὁποίας δύναται ὁ περίεργος νὰ ἴδῃ ἐκτεθειμένας εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας τῆς Ἑλλάδος. Δι' αὐτῶν σατυρίζονται γεγονότα

τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ μετὰ τόσον μυστηριώδους ἀσαφείας, ὥστε ἀπαιτοῦνται ἐρμηνεῖαι μακρὰι διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις αὐτάς, πολλαὶ δὲ μένουσιν ἐκεῖ ἐντελῶς ἀνεξήγητοι, ἀληθῆ ἔμβρυα τῆς τέχνης χωρὶς μορφήν καὶ χαρακτηριστὰ ὠρισμένον. Ἐκ τῶν ἀτυχῶν τούτων ἀποπειρῶν ἀποθαρρυνθεῖσα ἡ φαιδρὰ Μοῦσα τῆς γελοιογραφίας ἔπαυσε νὰ ἐπιδαφιεύῃ τὴν εὐνοϊαν τῆς ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ πολὺ δὲ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς σατύρας ἔμενε ἀγνωστον παρ' ἡμῖν ἢ τοῦλάχιστον δὲν εἶχε συστηματοποιηθῆ, ὥστε ν' ἀφήσῃ ἔγνη τῆς διαβάσεώς του. Ἐννοεῖται ὅτι ὁμιλοῦντες ἐνταῦθα περὶ γελοιογραφίας ἐννοοῦμεν μόνον τὰ ἰθαγενῆ προϊόντα αὐτῆς, ὅχι δὲ τὰς βαναύσους χρωματογραφίας τὰς ἐκτελουμένας ἐν Ἰταλίᾳ ὑπὸ χυδαίων καλλιτεχνῶν καὶ κυκλοφοροῦσας μεταξὺ τοῦ λαοῦ.

Οἱ Ἰακουβῆτοι

Αὐτοσπύλλης

Εἰς τὸν καθαυτὸ δημοσιογραφικὸν βίον εἰσῆχθη ἡ γελοιογραφία ἢ μάλλον ἡ ἰδέα τῆς γελοιογραφίας — ἐν σπέρματι πάντοτε — διὰ τῆς ἐβδομαδιαίας σατυρικῆς ἐφημερίδος *Τράκα τρούκας*, ἀλλὰ καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόπειρα μνεῖας εἶνε ἀξία μόνον χάριν τῆς χρονογραφικῆς ἀκριβείας. Ἡ γελοιογραφικὴ εἰκὼν, ἡ ὁποία ἐκόσμη — ἂν ἡ λέξις ἔχει τὴν θέσιν τῆς ἐδῶ — ἕκαστον ἀριθμὸν τῆς ἐφημερίδος ταύτης εἶνε ἀξέστος συνδυασμὸς στοιχειωδῶν γραμμῶν, ἀποτελεῖ δὲ παιδαριώδες γυμνασμά, μὴ προμηνῶν κὰν τὴν μέλλουσαν ἐξέλιξιν.

(1) Αἱ γελοιογραφικαὶ εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι ἐξελέχθησαν μεταξὺ τῶν ἐπιτυχεστέρων ὅσαι ἐδημοσιεῦθησαν κατὰ καιροὺς εἰς τὸν Ἄσμοδαῖον ἢ τὸ Ἄστυ, διετέθησαν ἐν τῷ κειμένῳ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς σελιδοποιήσεως. Δὲν ἔχουσιν ἄλλως ἄμεσόν τινα σχέσιν πρὸς αὐτὸ, χρησιμεύουσι δ' ἀπλῶς εἰς πλήρη κατανόησιν τῶν διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐκφερομένων παρατηρήσεων. Ἐν τῇ εἰλικρινῶς παρατηρήσει δὲ εἶνε καὶ ἡ μόνη δικαιολογία τῶν κατωτέρω γραμμῶν, δὲν ἔχω καμμίαν δυσκολίαν νὰ τὸ παραδεχθῶ. — Κ.

Οὕτως ἡ γελοιογραφία, ἡ θάλλουσα καὶ εὐδοκιμοῦσα ἐν μέσῳ τελείας κοινωνικῆς ἀναπτύξεως, τρεφόμενη ἐκ πολυποικιλίου καὶ ζωντανῆς δράσεως, ἀπαιτοῦσα, διὰ τὴν

Μονοκονδυλιὰ

τηρήσῃ τὴν λεπτότητά της καὶ μὴ μεταβληθῇ εἰς ὄργανον χυδαιότητος καὶ ἀκοσμίας, ἀτμοσφαιραν ἡθῶν ἐξηυγενισμένην καὶ γοργὴν καλλιτεχνικὴν κίνησιν, ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἐβράδυνε πολὺ νὰ ἐγλιματισθῇ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου οὐδεὶς τῶν ὄρων τούτων ὑπῆρχεν.

Ἄλλ' ἐξαιρετικὴ καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα κατένικησε τὰ πολλαπλὰ ταῦτα ἐμπόδια καὶ ἐπολιτογράφησε τὴν γελοιογραφίαν μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς ἰθαγενοῦς

Μονοκονδυλιὰ

ἀναπτύξεως. Καὶ αὐτοῦ τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ Ἀσμοδαίου, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Θέμος Ἀννίνος ἴδρυσεν κατὰ τὸ 1875 μετὰ τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Ροΐδου, τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου καὶ ἄλλων νεωτέρων λογογράφων, αἱ γελοιογραφίαι, μεθ' ὅλας

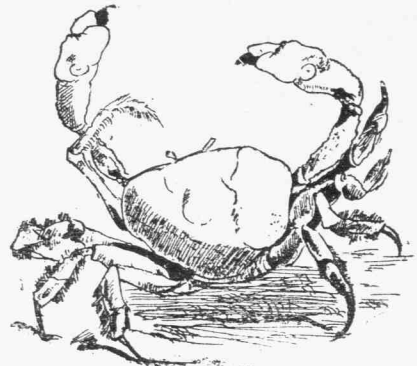
Σκίττα. — Ἐπίσκεψις τῶν Κρητῶν ἐν τῷ Βιθυνικῷ σταύρῳ

τὰς ἀτελεΐας τῆς ἐκτελέσεως, παρέχουσι καταφανῆ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς μολυβδίδος τοῦ ἀπαρμιλλοῦ γελοιογράφου τοῦ Ἀστεως.

Ὁξύτης σατυρικοῦ αἰσθήματος, εὐστοχος ἀντιλήψις τοῦ κωμικοῦ, λεπτότης καὶ δύναμις ἐν τῇ ἀποτυπώσει αὐτοῦ, καλλιτεχνικὴ εὐσυνειδησία παρατηρουμένη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ προχειρότερα παίγνια, ὅλα ταῦτα καταφαίνονται ἐκ τῶν πρώτων ἐκείνων σχεδιασμάτων. Οὐχὶ ὀλιγώτερον κατάδηλος αὐτῶν εἶνε καὶ ἡ ἀμιγῆς πρωτοτυπία τῶν

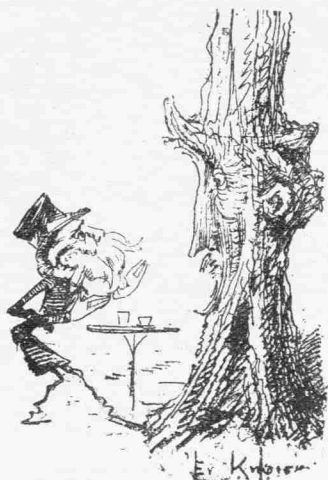
γελοιογραφιῶν τοῦ σχεδιαστοῦ τοῦ Ἀσμοδαίου καὶ τοῦ Ἀστεως. Παρὰ τὴν φυσικὴν καὶ εὐλογον ἐπίδρασιν, τὴν ὁποῖαν ἤσκησεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ γαλλικὴ τέχνη, ἀναπτυχθεῖσα ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ εἰς ἀνέφικτον βαθμὸν τελειότητος καὶ ἀριθμοῦσα ἐν αὐτῷ ἀριστοτέχνως τασσομένους ἐν τῇ αὐτῇ μοίρᾳ μετὰ καλλιτεχνῶν, κλεισθέν-

Ὁ Καβὸρ τῆς Ἑλλάδος

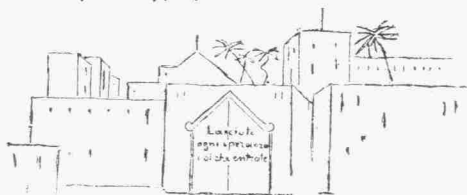
των δι' ἔργων μεγάλης ἐπιβολῆς, ἡ μολυβδὶς αὐτοῦ διετήρησεν ὅλον τὸν ἰδιοφυῆ χαρακτήρα της. Μεταξὺ τῶν πολυσελίδων τόμων, τοὺς ὁποῖους δύνανται ν' ἀποτελέσωσι τὰ σχεδιάσματα τοῦ κ. Ἀννίνου, κανέν ἀπολύτως οὔτε ὡς ἰδέα, οὔτε ὡς ἐκτελέσις ἔχει τι τὸ ξενικὸν ἢ προσπίπτει ξενοτρόπως εἰς τὸ βλέμμα. Ὡς εἶπον ἀνωτέρω,

ὁ κ. Ἄννινος ἐπολιτογράφησε τὴν γελοιογραφίαν μὲ ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς ἰθαγενείας, φυλλομετρῶν δὲ τις τὰς σελίδας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπὶ τόσα ἔτη κατέσπειρεν ἀφθόνως θησαυροὺς εὐφυΐας καὶ μέθους, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πρῶτων ἐν τῇ τέχνῃ προσπαθειῶν. Εἰς τὸν μὴ ἔχοντα ἄλλας ἀποδείξεις ἐνώπιόν του, ἡ ὄριμος τελειότης αὐτῆς τὴν παριστᾷ μᾶλλον ὡς τὸ κορύφωμα βαθμιαίας καὶ ἐπιπόνου ἐπιλογῆς.

Ὁ πλάτανος τῆς Κηφισιάς

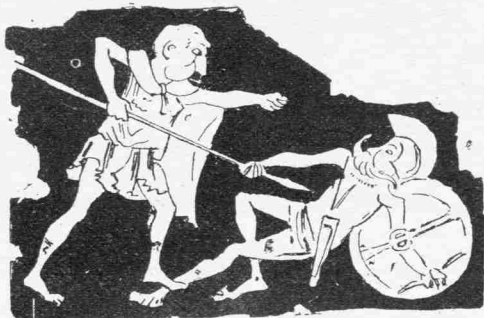
Ὁ Ἄσμοδαῖος, ὅστις καὶ ὑπὸ λογογραφικῆν ἔποψιν ἐνεκαινίσαι νέαν ἐποχὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν, διήνησε δύο περιόδους, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα ὑπερέχει πολὺ τῆς πρώτης κατὰ τὸ γελοιογραφικὸν μέρος. Ὁ χρόνος ὤξυνε τὴν μολυβδίδα τοῦ εὐφυοῦς αὐτοῦ σχεδιαστοῦ καὶ κατέστησεν αὐτὴν ζωηροτέραν καὶ δηκτικωτέραν. Ἡ σατυρικὴ ἐφημερίς κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην περιόδον τῆς διεξήγαγε κατὰ τοῦ ὑπουργείου Τρικυπῆ διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν εἰκόνων, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῶν εἰκόνων, πολεμικὴν, παρομοίαν τῆς ὁποίας κατὰ τὸ καυστικὸν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σατύρας ἀνευρίσκει τις μόνον εἰς ὀνομαστάς ἐποχὰς τῆς γαλλικῆς γελοιογραφίας.

Ἡ ἐστία τῆς Μασσαρίας

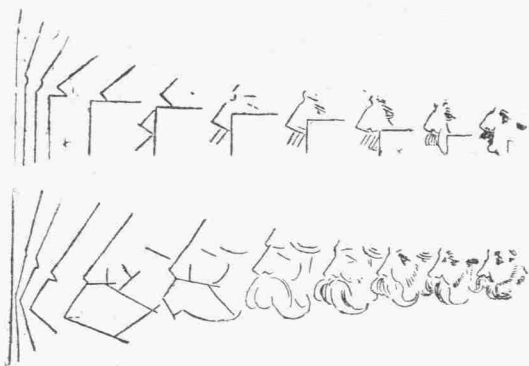
Τὴν ὀξείαν καὶ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν πολιτικὴν σάτυραν τοῦ Ἄσμοδαίου διεδέχθη ἡ ἡπιωτέρα καὶ κοινωνικωτέρα εὐτραπέλις τοῦ Ἄστωος. Τὰ πολιτικὰ ἤθη ἤρχισαν νὰ ἐξημερώνωνται κἄπως — ἢ διὰ νὰ εἶμαι ἀκριβέστερος ἐγένει καταφανῆς ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξημερώσεως αὐτῶν — ὁ κοινωνικὸς καὶ φιλολογικὸς βίος ἤρχισαν

νὰ ἀναπτύσσωνται, εἰς τὴν τάσιν δὲ ταύτην καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ἀνταποκρινομένη ἡ παλαιὰ σύνταξις τοῦ Ἄσμοδαίου ἴδρυσεν τὸ Ἄστω, ἐφημερίδα συνδυαζούσα τὸ εἰκονογραφικὸν μέρος μετὰ τοῦ γελοιογραφικοῦ, μετέχουσαν δὲ ἐν μέτρῳ καὶ φιλολογικῆς χροιάς.

Ἀρχαϊκὴ παράστασις νεωτέρης νίκης

Ἐπέχουσα συγχρόνως τύπον Illustration καὶ Σαριβαρῆ ἡ εὐτραπέλος ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς διανίει ἤδη τὸ πέμπτον ἔτος, ἐξεπλήρωσε δὲ τὸν προορισμὸν τῆς μετὰ σπανίας διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτυχίας. Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας—θλιβερά ἢ φαιδρά—ιδίως τὰ φαιδρά, ἔχουσι πάντα ἐν αὐτῇ τὴν θέσιν των, μικρὰν ἢ μεγάλην. Κυρίως οἱ ἀναγνώσται, τοὺς ὁποίους ἐστρατολόγησε μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων τάξεων, ἀναζητοῦσι κατὰ Κυριακὴν εἰς τὸ Ἄστω τὰς λεπτάς καὶ πάντοτε εὐτυχεῖς γελοιογραφίας, δι' ὧν ἀπομνημονεύεται καὶ σχολιάζεται ἐν αὐτῷ ὅ,τι

Πολιτικαὶ ἐκδηλίξεις

ἀξιοσημείωτον παρουσιάζει ἡ ἑβδομάς. Ἀλλὰ πλείσιον ἄξιον τῶν σχεδιασμάτων ἀποτελεῖ καὶ ἡ πεζὴ καὶ ἔμμετρος αὐτοῦ ὕλη, εἰς σύνταξιν τῆς ὁποίας ἐργάζονται εὐφυεῖς λογογράφοι. Τὸ ἐνδιαφέρον ἐκάστου φύλλου συμπληροῦσιν αἱ δημοσιευόμεναι εἰκόνες, προσωπογραφίαι κυρίως ἀναφερόμεναι εἰς ἐσωτερικὰ ἢ ἐξωτερικὰ γεγονότα, ἱκανοποιούσαι δὲ τὰς ἀνάγκας τοῦ κοινοῦ μέχρι τῆς ἐκδόσεως πληρεστέρας τινος εἰκονογραφικῆς ἐφημερίδος.

Τὸν χαρακτήρα τῆς ἰδιοφυΐας τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἄστωος—τῆς ὁποίας πρόχειρον καὶ στοιχειώδη ἰδέαν σκοποῦσι νὰ δώσωσιν εἰς τὸν ἀνα-

γνώστην τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ διεσπαρμένα μικρὰ ἀντίγραφα σχεδιασμάτων αὐτοῦ—ἐξαιρεῖ ἐτι μᾶλλον ἢ ἀξιοθαύμαστος αὐτοῦ γονιμότης. Φύλλον, τὸ ὁποῖον ἄλλου θὰ ἐσχεδιάζετο ὑπὸ δεκάδος καλλιτεχνῶν, ἐδῶ σχεδιάζεται ὑφ' ἐνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου, χωρὶς ἐκ τῆς ἀδικήσουσας ταύτης παραγωγῆς νὰ ἐξαντλήται ἢ νὰ καταπονῆται ἡ εὐφροσύνη αὐτοῦ.

Ἐργατίδες πληθυσμοῦ

Ἡ γελοιογραφία δὲν εἶνε ἐπιπολαία καὶ ματαία παιδιὰ, προωρισμένη νὰ παρέχη ἀπλῶς βραχεῖαν καὶ παροδικὴν τέρψιν, ὡς νομίζουσιν ἴσως τινες. Ἡ μολυβδίς, διευθυνομένη ἀπὸ χειρὸς δεξιᾶς, εἶνε ὄπλον ἐπικίνδυνον. Πολλάκις πληγώνει ἀνιάτως— μάρτυρες οἱ πολιτικοὶ ἢ κοινωνικοὶ τύποι, τοὺς ὁποῖους ἀπρηθάντισαν ὁ Ἄσμοδαῖος καὶ τὸ Ἄστν. Συνήθως νύσσει κατὰσαρκα. Ἀποτυπώνει τὸ κωμικὸν τὸ ὁποῖον ἄλλως θὰ παρήρχετο καὶ παρυσιάζει αὐτὸ εἰς τὸ κοινὸν αἰσθητὸν καὶ ζωντανόν, ὅσον οὐδὲν ἄλλο εἶδος σατύρας.

Ὑπὸ τὸ εὐτράπελον πρόσχημά της καυτηριάζει μετὰ δυνάμει τὰς παρεκτροπὰς, τὰς ἀδικίας, τὰς μωροδοξίας, αἱ ὁποῖαι πληροῦσι τὸν καθημερινὸν βίον. Τίποτε δὲν τὴν διαφεύγει, ἐκτελεῖ δ' ἔργον δικαστοῦ ἀμειλίχτου καὶ παρέχει ἀληθῆ ἐκδούλευσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅταν μετὰ τῆς δυνάμει καὶ τῆς ἀληθοῦς καλλιτεχνικῆς ἀξίας συνδυάζῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀμεροληψίαν. Ἐξ ἄλλου ὡς ὄργανον παρατηρήσεως καὶ μελέτης διασώζει τοὺς παρερχομένους τύπους καὶ χαρακτῆρας καὶ εἶνε ἡ σύγχρονος πρὸς τὰ γεγονότα εἰκονογράφουσι αὐτῶν. Ὅταν μετὰ

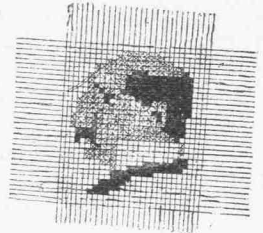
Σκιά γρόνθου

ἔτη πολλά θὰ γράφεται ἡ ἱστορία τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ὁ ἱστορικός θὰ συμβουλεύεται τὰς γελοιογραφίας τοῦ κ. Ἀννίνου ὡς περιέργα καὶ ἐνδιαφέροντα documents, τὰ ὁποῖα πλεον ἢ ἀπαξ θὰ παρέχωσιν εἰς αὐτὸν ἐξηγήσεις ἢ νύξεις χρησίμους. Ὀλίγαι ἀδραὶ αὐτοῦ γραμμαὶ συνοψίζουσι συμβάν τι ζωηρότερον ἀπὸ στήλας ὄλας φλυαρίου χρονογραφίας. Λάβετε παραδείγματος χάριν ἐκ τοῦ προτελευταίου φύλλου τοῦ Ἄστεως τοὺς ἀπαρχαίλους δημαρχικοὺς τύπους τοῦ μεγάλου χοροῦ τῶν Ἀνακτόρων, εἰς τὸν ὁποῖον παρέστησαν ἐν δημοκρατικῇ ἰσότητι αὐτοκράτορες καὶ βασιλεῖς μετὰ ἀμαξηλατῶν

καὶ κουρέων, καὶ εἶπέτε ἂν μία ἐκ τῶν περὶ αὐτῶν περιγραφῶν τῶν ἐφημερίδων ἐξήγειρεν εἰς ὑμᾶς τόσον εὐκρινῆ καὶ ἀκριβῆ τὴν ιδέαν τῆς κατηγορίας ταύτης τῶν κεκλημένων, ὅσον αἱ ὀλίγαι καλλιτεχνικαὶ γραμμαὶ, δι' ὧν ἀποτυποῦνται ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ τὰ ἀλησμόνητα αὐτῶν χαρακτηριστικὰ.

Εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Ἄστεως καὶ τὴν φαιδρὰν μολυβδίδα, ἡ ὁποία κοσμεῖ τὰς σελίδας αὐτοῦ καθ' ἑβδομάδα, ἀνήκει ἡ τιμὴ, ὅτι ἐδωκαν εἰς τὴν γελοιογραφίαν θέσιν ἐπιφανῆ ἐν τῇ δημοσιογραφικῇ κινήσει τῆς Ἑλλάδος, ὅτι μεθ' ὄλα τὰ ὑλικά ἐμπόδια κατὰ τῶν ὁποῖων προσέκρουσαν, παρὰ τὴν ἔλλειψιν ὑποστηρίξεως οἰασθήποτε καὶ μὲ μόνην τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀνεπτυγμένου καὶ φιλοκάλου κοινου— ὄλοι δὲ γνωρίζομεν ἀπὸ πόσους σύγκειται τὸ κοινὸν τοῦτο—κατῶρθωσαν νὰ δημιουργήσωσιν ἐν Ἑλλάδι εὐτράπελον φύλλον, τοῦποῖον ἐνθυμίζει συγχρόνως τὸ παρισινὸν Σαριβαρῆ, τὸ ἀγγλικὸν Πῶντς καὶ τὰ Πτερ'εργα Φύλλα τοῦ Μονάχου, ἐξυπηρετεῖ ἐπωφελῶς τὴν κοινωνίαν καὶ ἀντιπροσωπεύει τὸ ἀττικὸν πνεῦμα ἐπαξίως τῆς ἀρχαίας του φήμης.

Σχέδιον κετῆματος

Διὰ τὸν τρόπον, ὅστις δὲν προήχθη ἀκόμη ἐπαρκῶς εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἡ Ἑλλάς, τὸ Ἄστν ἀποτελεῖ βῆμα προόδου οὐχὶ κοινῆς, ἡ Ἔστια δ' ἐν πλήρει πεποιθήσει καὶ ἐξ εὐλικρινοῦς ἐκτιμῆσεως ἀφιέρωσεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις.

ΔΗΜ. ΚΑΚΑΜΑΝΟΣ.

